

2017-03-04

1.

Det var med stor bestörtning som vi i måndags eftermiddag mottog beskedet om Torsten Löfgrens bortgång mitt under det som blev hans sista försök att avverka de nio milen mellan Sälen och Mora. Femtiofem gånger tidigare hade han lyckats.

2.

Vår ordförande Lennarth Larsson har bett mig att här säga några ord med anledning av Torstens frånfälle och jag ska göra ett försök att samla mig till några minnesord.

3.

Torstens och mina vägar möttes första gången i augusti 1963 då vi båda efter studentexamen och fyra-fem års skogspraktik antagits till en förberedande skogskurs, något som oftast gick under benämningen "kolarskola". Jag vet också att ett antal av Er här närvarande har haft samma långvariga kontakt med Torsten. Efter den förberedande skogskursen, som varade hela hösten 1963 blev vi båda, tillsammans med ytterligare tjugoåtta skogselever antagna till den högre skogsutbildningen i Skinnskatteberg, det som då hette Skogsmästarskolan och senare blev en del av Lantbruksuniversitetet, SLU.

4.

Torsten var en utåtriktad, gladlynt och social person, han blev snabbt en engagerad medlem av studentkåren och med sin musikalitet var det naturligt att han utsågs till sångledare; sångledaren och klubbmästaren hade det främsta ansvaret för att kursfester och andra sammankomster kunde ske med ordentlig logistik (mat, dryck, sångtexter, tävlingar, spex mm) och där glädjen och den kamratliga samvaron skulle sitta i högsätet.

Torsten skötte sin syssla med enastående bravur och ett aldrig sviktande engagemang.

5.

Vi utexaminerades på försommaren 1965 och tillsammans med tre andra kurskamrater fick vi omgående anställning inom det statliga lantmäteriet i Dalarna där det då pågick en omfattande satsning för att råda bot på den oerhört besvärande ägosplittningen inom landskapet och länet. Vår anställning var som sakkunniga vid jord- och skogsvärdering

Vi var alla verksamma på olika håll, Torsten och någon till främst i Ovansiljan, jag själv och ett par andra mestadels i Västerdalarna.

6.

Så småningom skildes alla våra vägar, jag själv fortsatte inom lantmäteriet medan Torsten sökte sig ut i det enskilda näringslivet. Han verkade i flera år inom Mellanskog och erhöll senare en anställning vid Lantbrukarnas Riksförbund, (LRF) i Falun där han bland annat handlade medlems- och myndighetskontakter, frågor runt ägosplittningen och frågor rörande den växande marknaden för skogsbränslen (flis, energiskog mm).

7.

Vid sidan av sitt yrkesliv var Torsten engagerad inte bara i Vasaloppets Veteranklubb, där han följande verkade som dess sekreterare i nära tre decennier, utan också i

Dalarnas Orienteringsförbund som dess ordförande i runt femton år, som körsångare i Falun, engagerad ledamot av Villaägarförbundet - Dalarna, ett antal andra engagemang onämnda. Han hann också med att bygga och renovera hus både i Sundborn, Falun och här i Mora. Torsten hade som de flesta av oss inser, en enorm arbetskapacitet. Sina åtaganden skötte han med aldrig sviktande ansvarskänsla och engagemang men också med lugn och eftertänksamhet.

8.

Men de flesta av oss vill nog minnas Torsten som en hängiven och aktiv idrottsman; som sådan nådde han ett stort antal framgångar inom orientering, skidåkning och skidorientering med ett stort antal DM-tecken och andra meriter.

Torsten var blygsam när det gällde det när det gällde de egna prestationerna; när det hade gått bra på en orienteringstävling och jag ringde upp honom för att gratulera sade han lite anspråkslöst "Ja, för all del, men Kalle rådde jag ju inte på". Och då ska Ni veta att Kalle det var, och är, Kalle Johansson, IFK Hedemora, en Sveriges genom tiderna främsta orienterare, världsmästare individuellt 1968 och i stafett både 1966 och 1968.

9.

Mycket få, om ens någon i vår krets, kunde tänka sig att Torsten skulle falla ifrån så här tidigt. Han som var en sådan veritabel "krutgubbe".

Dalarnas idrottsvärld och vår veteranförening har nu förlorat, om uttrycket tillåts, "en av sina rotfasta och motståndskraftigaste kärnfuror", men för den obeveklige liemanen får även den segaste kämpe lov att foga sig.

10.

Det finns dock en symbolik i Torstens bortgång, han så att säga "föll på sin post" i den verksamhet som betydde allra mest för honom, orienteringen, skidsporten och inte minst Vasaloppet.

En kämpe har lämnat oss, en verklig kraftkarl har gått ur tiden!

11.

Vi har dock alla anledning att vara tacksamma över Torstens långa gärning och bevara honom i varmt och hedersamt minne!

Arne Sundquist
VL-veteran 305